

Kitab Daniel - Saratus Lima Puluh

Tafsiran ngeunaan Hezekiel 37 sarta Kapatalianna jeung Poé-poé Panungtungan

Jeff Pippenger

2024-03-21

Sanggeus Ézékiel ngajelaskeun prosés dua bangsa jadi hiji, anjeunna tuluy nétélakeun yén bangsa éta bakal diparéntah ku Raja Daud, sarta yén Anjeunna bakal ngadamel perjangjian jeung maranéhna, jeung yén Kemah Suci-Na bakal aya jeung maranéhna.

Maranéhna moal deui ngotoran dirina ku brahalana, atawa ku perkara-perkara anu matak jijik, atawa ku salah sahiji tina sagala palanggaranana; tapi Kami bakal nyalametkeun maranéhna tina sagala tempat padumukan maranéhna, di mana maranéhna geus dosa, sarta bakal nyucikeun maranéhna; ku kituna maranéhna bakal jadi umat Kami, sarta Kami bakal jadi Allah maranéhna. Jeung Daud, hamba Kami, bakal jadi raja maranéhna; sarta maranéhna kabéh bakal boga hiji pangangon: maranéhna ogé bakal leumpang nurutkeun kana hukum-hukum Kami, sarta ngajaga katetepan-katetepan Kami, jeung ngalaksanakeunana. Jeung maranéhna bakal cicing di tanah anu ku Kami geus dipaparinkeun ka Yakub, hamba Kami, tempat karuhun maranéhna kungsi cicing; sarta maranéhna bakal cicing di dinya, nya maranéhna, jeung anak-anakna, jeung incu-incuna salalanggengna; sarta Daud, hamba Kami, bakal jadi pangeran maranéhna salalanggengna. Leuwih ti éta, Kami bakal nyieun hiji perjangjian karapihan jeung maranéhna; éta bakal jadi perjangjian anu langgeng jeung maranéhna; sarta Kami bakal netepkeun maranéhna, jeung ngalobaan maranéhna, sarta bakal nempatkeun tempat suci Kami di tengah-tengah maranéhna salalanggengna. Kémah Kami ogé bakal aya jeung maranéhna; enya, Kami bakal jadi Allah maranéhna, sarta maranéhna bakal jadi umat Kami. Jeung bangsa-bangsa kapir bakal nyaho yén Kami, PANGERAN, anu nyucikeun Israil, nalika tempat suci Kami aya di tengah-tengah maranéhna salalanggengna. Yehezkiel 37:23–28.

Dina bab tilu puluh tujuh kitab Ezekiel dipidangkeun hiji gambaran anu kacida jéntréna ngeunaan pamaséhan saratus opat puluh opat rébu. Dua iteuk anu baris jadi hiji bangsa nalika kaallahan dihiijikeun jeung kamanusaan, sarta maranéhna baris boga hiji raja anu maréntah maranéhna. Eta hiji bangsa téh nyaéta garéja Allah dina poé-poé panungtungan, nyaéta saratus opat puluh opat rébu. Dua iteuk éta nyaéta dua mangsa paburencayna karajaan kalér jeung karajaan kidul Israél. Dua iteuk éta nyaéta jalma-jalma anu ku Paulus diidentifikasi minangka “awak,” nalika anjeunna ogé ngidentifikasi Kristus minangka “sirah” tina eta awak. Ezekiel ngidentifikasi “sirah” dina katerangan Paulus éta minangka “raja Daud,” jeung “awak”-na minangka “hiji bangsa.”

Dina amanat anu dipasihkeun ka Adventisme dina taun 1856, sakumaha kagambarkeun ku runtuyan anu tacan réngsé ngeunaan “tujuh kali” ku Hiram Edson dina taun 1856, Edson nunjuk kana Yesaya pasal tujuh, nubuat genep puluh lima taun, minangka titik rujukan Alkitabiah pikeun titik awal duanana kurun tujuh kali. Nubuat waktu genep puluh lima taun éta diteundeun dina kontéks anu énématikis, sarupa jeung petikan-petikan dina kitab Wahyu anu nyebutkeun, “saha

anu boga ceuli, hayu ngadéngé.” Lamun anjeun miboga panon anu sanggup ningali, jeung ceuli anu sanggup ngartos, aya hiji hal anu kacida matak ngajentulna dina petikan éta.

Sabab kapala Siria téh Damsik, jeung kapala Damsik téh Résin; sarta dina jero genep puluh lima taun Epraim bakal diremuk, nepi ka henteu deui jadi hiji bangsa. Jeung kapala Epraim téh Samaria, jeung kapala Samaria téh putrana Remalia. Lamun maranéh moal percaya, tangtu maranéh moal diteguhkeun. Yesaya 7:8, 9.

Nubuat genep puluh lima taun dimimitian dina taun 742 SM, sarta dina jero genep puluh lima taun éta, salapan welas taun ti harita, dina taun 723 SM, karajaan kalér Israil dibawa kana pangawulaan ku Asyur; jeung nalika taun-taun éta béak dina taun 677 SM, Menase dibawa jadi tawanan ku Babul. Genep puluh lima taun éta ogé diwakilan dina panggenepan-panggenepan ahir paburencayna dua bangsa, anu bakal jadi hiji iteuk dina carita Yéheskél. Éta nandaan taun 1798, 1844, jeung 1863, masing-masingna. Dina ayat-ayat anu ngaidentifikasi amanat anu ditampik dina taun 1863 aya hiji panyingkab kenabian anu husus, anu di jerona éta nubuat dikedalkeun.

Ieu téh wahyu yén “sirah” hiji bangsa nyaéta kota gedé puseurna, jeung yén “sirah” kota gedé puseurna nyaéta raja. Ieu nyayagikeun dua saksi pikeun wahyu ieu, tuluy mawa sakabéh nubuat jeung wahyu éta kana kacindekan ku tatarucingan ieu, yén, “Lamun maranéh moal percaya, tangtu maranéh moal diteguhkeun.” Lamun aranjeun teu percaya yén raja téh sirah, jeung yén sirah téh kota gedé puseurna, mangka aranjeun moal diteguhkeun.

Bangsa Yéheskiel anu dihasilkeun ku ngahijikeun dua iteuk karajaan kalér jeung kidul, kudu miboga hiji raja, anu mangrupa kapala, nyaéta kota ibu nagara éta. Sakabéh éta petikan Yéheskiel nyarita ngeunaan ciri-ciri nubuat tina panyegelan saratus opat puluh opat rébu, anu ngawakilan ngahijina Kaallahan jeung kamanusaan dina mangsa disadana tarompet katujuh Islam tina cilaka katilu.

Poé-poé ditiupna Tarompet Katujuh, dina Wahyu pasal sapuluh, dimimitian nalika kudu aya “waktu euweuh deui,” nyaéta tanggal 22 Oktober 1844, nalika malaikat katilu sumping. Dina éta mangsa Yohanes ngalaman kapaitan tina tanggal éta, sarta harita kénéh anjeunna diparéntah pikeun ngukur Bait Allah, tapi nyingkahkeun sajarah sarébu dua ratus genep puluh taun ditincakna tempat suci jeung pasukan, sabab éta mangsa geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapidir.

Malaikat anu ku sim kuring katingali nangtung dina laut jeung dina bumi, ngangkat leungeunna ka sawarga, tuluy sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, anu nyiptakeun sawarga jeung sagala anu aya di jerona, jeung bumi jeung sagala anu aya di jerona, jeung laut jeung sagala anu aya di jerona, yén moal aya deui waktu: Tapi dina mangsa sora malaikat anu katujuh, nalika manéhna mimiti niup tarompetna, rusiah Allah bakal diréngsékeun, sakumaha anu geus dinyatakeun-Na ka para abdi-Na, nya éta para nabi. Jeung sora anu ku sim kuring kadéngé ti sawarga nyarita deui ka sim kuring, pokna, “Indit, candak kitab leutik anu kabuka dina panangan malaikat anu nangtung dina laut jeung dina bumi.”

Tuluy kuring nyampeurkeun ka éta malaikat, tuluy saur kuring ka anjeunna, “Pasihkeun kaula éta kitab leutik.” Jeung anjeunna ngandika ka kaula, “Tampanan, sarta dahar nepi béak; éta bakal ngajadikeun beuteung maneh pait, tapi dina sungut maneh bakal amis siga madu.” Tuluy

kuring nyandak éta kitab leutik tina panangan malaikat, sarta ngadahar nepi béak; jeung dina sungut kuring éta amis siga madu; tapi sanggeus kuring ngadaharna, beuteung kuring jadi pait. Jeung anjeunna ngandika ka kaula, “Maneh kudu nubuat deui di hareupeun loba bangsa, jeung nagara-nagara, jeung basa-basa, jeung raja-raja.” Jeung kaula dipasih sabatang awi ukur anu sarupa jeung iteuk; sarta malaikat éta nangtung bari ngandika, “Hudang, sarta ukur Bait Allah, jeung altar, jeung jalma-jalma anu nyembah di jerona. Tapi pakarangan anu aya di luar Bait ulah diasupkeun, sarta ulah diukur; sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapisir: jeung kota suci bakal diinjak-injak ku maranéhna salila opat puluh dua bulan.” Wahyu 10:5–11:2.

Bait Allah anu kudu diukur ku Yohanes dina tanggal 22 Oktober 1844 teh nya eta bait anu miboga anu nyarembah “di jerona.” Palataran kudu diantep. Bait anu miboga altar, sarta anu oge miboga anu nyarembah di jerona, nya eta tempat suci dina tempat suci sawarga. Memang aya hiji altar di palataran, tapi eta kudu diantep, ku kituna hiji-hijina altar sejen dina tempat suci Allah nya eta altar menyan anu ayana di Tempat Suci. Dina datangna malaikat katilu dina taun 1844, anu ngalambangkeun datangna malaikat katilu dina awal waktu panyegelan dina tanggal 11 September 2001, bait teh ngan ukur diwangun ku dua rohangan.

Tempat Suci téh lambang Garéja, anu ku Paulus dipikawanoh minangka awak, sarta Tempat Maha Suci téh lambang sirah tina awak éta. Tempat Suci téh lambang kamanusaan, sarta Tempat Maha Suci téh lambang ketuhanan. Mezbah, jeung haseup anu naék tina mezbah, anu munggah tuluy asup ka jero Tempat Maha Suci, ngagambarkeun titik tempat kamanusaan ngahubung jeung ketuhanan. Umat manusa ngan bisa asup ka Tempat Maha Suci ku iman, tapi pangalaman jalma-jalma satia aya perenahna di Tempat Suci.

Di dinya maranéhna kudu ngadahar Firman Allah, sakumaha dilambangkeun ku roti-roti dina méja roti pintonan. Di dinya maranéhna kudu ngantep cahayana moncorong di hareupeun jalma-jalma, sarta ngamulyakeun Rama sawargina, sakumaha dilambangkeun ku lampu suku tujuh cabang, anu ku urang dipaparinkeun katerangan yén éta ngalambangkeun Garéja. Di dinya maranéhna kudu ngahiji jeung kaallah nalikan naék, bareng jeung kasaéan Kristus, nepi ka payuneun pisan Nu Maha Ilahi.

Ti taun 1798 nepi ka 1844, Pangarsiték Bait Suci ngadegkeun hiji bait kamanusaan anu ku Anjeunna dimaksudkeun pikeun di hijikeun jeung bait kailahian-Na, tapi kamanusaan murtad. Mimiti taun 2001, Anjeunna deui ngadegkeun bait kamanusaan éta, anu dilambangkeun ku saratus opat puluh opat rébu. Numutkeun ka Yehezkiel, “raja Daud” baris maréntah ka éta bangsa, anu dirobah tina hiji lebak pinuh ku tulang-tulang Laodikea anu paéh jeung garing, jadi pasukan anu gagah perkasa, anu diangkat jadi panji dina hukum Minggu anu baris geura datang.

Karajaan kidul Yuda nyaéta tempat ayana kota ibukota Yerusalem, sarta bangsa, raja, jeung ibukota ngalambangkeun “hulu.” Tangtu lamun maranéh percaya, maranéh bakal diteguhkeun. Dina hubungan antara karajaan kalér jeung karajaan kidul, Yuda téh “hulu,” sabab di dinya ayana ibukota, sarta éta kota anu dipilih ku Gusti pikeun nempatkeun nami-Na. Karajaan kalér téh “awak.” Ku sabab kamurtadan Suleman, Gusti ngahirupkeun musuh-musuh pikeun ngalawan Suleman. Salah sahiji musuh éta nyaéta Yarobeam, anu jadi raja kahiji tina karajaan kalér Israil anu geus kabagi.

Jeung Yarobeam bin Nebat, urang Éfrat ti Zeredah, abdi Suleman, anu ngaran indungna Serua, saurang randa, nya éta anjeunna ngangkat leungeunna ngalawan raja. Jeung ieu sababna anjeunna ngangkat leungeunna ngalawan raja: Suleman ngawangun Milo, sarta ngabebenah ruksakna tembok kota Daud, ramana. Ari éta jalma, Yarobeam, saurang lalaki anu gagah perkasa; sarta Suleman, sanggeus ningali yén éta nonoman rajin, ngajadikeun anjeunna pangawasa pikeun sakabéh beban padamelan kulawarga Yusup. Jeung kajadian dina waktu éta, nalika Yarobeam kaluar ti Yerusalem, yén nabi Ahia, urang Silo, papanggih jeung anjeunna di jalan; sarta anjeunna geus ngagem hiji jubah anyar; sarta maranéhna duaan nyorangan di tegal. Jeung Ahia nyekel jubah anyar anu aya dina anjeunna, tuluy nyaréwédkeunana jadi dua welas bagian; sarta anjeunna ngandika ka Yarobeam, “Candak keur maneh sapuluh bagian; sabab kieu timbalan PANGERAN, Allah Israil: Tingali, Kami rek nyaréwédkeun karajaan tina panangan Suleman, sarta rek mikeun sapuluh kaom ka maneh: (Nanging anjeunna bakal boga hiji kaom demi Daud, abdi Kami, jeung demi Yerusalem, kota anu ku Kami geus dipilih ti antara sakabéh kaom Israil:)”

Sabab maranéhna geus ninggalkeun Kami, sarta nyembah ka Asytoret, déwi urang Sidon, ka Kemosy, déwa urang Moab, jeung ka Milkom, déwa bani Amon, sarta maranéhna henteu leumpang dina jalan-jalan Kami, pikeun ngalakonan anu bener dina paningal Kami, jeung pikeun ngajaga katetepan-katetepan Kami sarta putusan-putusan Kami, sakumaha Daud, ramana, geus ngalakonanana. Tapi Karajaan sakabéhna moal Kuambil tina leungeunna; sabalikna, ku Kami manéhna bakal dijadikeun pangéran sapanjang poé-poé hirupna ku lantaran Daud, abdi Kami, anu ku Kami geus dipilih, sabab manéhna ngajaga parentah-parentah Kami jeung katetepan-katetepan Kami. Tapi Karajaan téh ku Kami bakal dicabut tina leungeun anakna, sarta bakal dipasrahkeun ka anjeun, nyaéta sapuluh kaom. Sedengkeun ka anakna bakal Kuasihkeun hiji kaom, supaya Daud, abdi Kami, salawasna boga hiji cahaya di payuneun Kami di Yerusalem, kota anu ku Kami geus dipilih pikeun nempatkeun ngaran Kami di dinya. 1 Raja-raja 11:26–36.

Bangsa anu dijadikeun nalika Ezekiel ngahijikeun dua iteuk éta kudu miboga “Daud” minangka rajana, sarta Daud maréntah ti Yerusalem, nyaéta kota ibukota tempat Allah milih nempatkeun ngaran-Na. Sapuluh kaom di kalér mangrupa lambang awak, sedengkeun Yerusalem mangrupa lambang sirah. Ku lantaran dosa-dosa Manasé, Yuda dibawa ka Babul dina kaayaan pangbuangan dina taun 677 SM, ku kituna dimimitian paburencayna “tujuh kali” ngalawan karajaan beulah kidul. Dina waktu éta Gusti nampik Yerusalem.

Sanajan kitu PANGERAN henteu méréhkeun kaambek-Na anu kacida gedéna, anu ngajadikeun murka-Na hurung ka Yuda, ku sabab sagala panganyenyeri anu dipaké ku Manasé pikeun ngangsonan Mantenna. Jeung PANGERAN ngandika, “Yuda ogé ku Kami rek dipiceun ti payuneun Kami, sakumaha Kami geus miceun Israél, sarta kota ieu, Yerusalem, anu geus Kami pilih, ku Kami rek ditampik, kitu deui Bait anu ku Kami geus didawuhkeun, ‘Ngaran Kami bakal aya di dinya.’” 2 Raja-raja 23:26, 27.

Di “imah” di Yerusalem Anjeunna milih nempatkeun ngaran-Na, sarta kota jeung imah éta dipiceun, tapi aya jangji anu didamel ku Zakharia yen PANGERAN baris sakali deui milih Yerusalem.

Tuluy malaikat PANGERAN ngawaler sarta ngandika, “Nun Gusti nu Maha Kawasa, nepi ka iraha Gusti moal maparin welas asih ka Yerusalem jeung ka kota-kota Yuda, anu geus dipikangabekelan ku murka Gusti salila tujuh puluh taun ieu?” Jeung PANGERAN ngawaler ka malaikat anu nyarita ka kuring ku pangandika anu hade jeung pangandika anu ngalilipur. Ku kituna malaikat anu ngawangkong jeung kuring nyarios ka kuring, “Saurakeun, kieu timbalan PANGERAN nu Maha Kawasa: Kami timburu ka Yerusalem jeung ka Sion ku timburu anu kacida gedéna. Jeung Kami pohara bendu ka bangsa-bangsa kapir anu keur hirup tengtrem; sabab Kami ngan ukur saeutik bendu, tapi maranéhna malah ngagedékeun kasangsaraan. Ku sabab éta, kieu timbalan PANGERAN: Kami geus mulang deui ka Yerusalem kalayan welas asih; Bait Kami bakal diwangun di dinya, saur PANGERAN nu Maha Kawasa, sarta tali ukur bakal dibentangkeun ka luhur Yerusalem.”

Saur deui, kieu timbalan PANGERAN Nu Mahakawasa: Kota-kota Kami ku karaharjaan bakal sumebar deui; sarta PANGERAN bakal ngalilipur Sion deui, sarta bakal milih Yerusalem deui. Geus kitu, kuring ngangkat panon, tuluy ningali, jelema aya opat tanduk. Ari ceuk kuring ka malaikat anu nyarita ka kuring, “Naon ieu?” Anjeunna ngawaler ka kuring, “Ieu teh tanduk-tanduk anu geus nyebarkeun Yuda, Israil, jeung Yerusalem.” Tuluy PANGERAN nembongkeun ka kuring opat tukang panday. Ari ceuk kuring, “Maranehna datang rek naon?” Anjeunna nyarita, saurna, “Ieu teh tanduk-tanduk anu geus nyebarkeun Yuda, nepi ka taya saurang ogé anu bisa ngangkat sirahna; tapi ieu maranehna datang pikeun ngageroan sieun ka eta tanduk-tanduk, pikeun miceun tanduk-tanduk bangsa-bangsa kapir, anu ngangkat tandukna ngalawan tanah Yuda pikeun nyebarkeunana.”

Kaula angkat panon deui, tuluy nenjo, sarta behold, aya saurang lalaki nyekel tali ukur dina leungeunna. Ku sim kuring ditaros, “Ka mana maneh rek indit?” Saur anjeunna ka sim kuring, “Pikeun ngukur Yerusalem, pikeun ningali sabaraha lébarna, jeung sabaraha panjangna.” Jeung, behold, malaikat anu nyarita jeung sim kuring maju ka hareup, sarta malaikat séjén kaluar rék mapag anjeunna, Tuluy saur ka anjeunna, “Lumpat, caritakeun ka ieu jajaka ngora, kieu: Yerusalem bakal dicicingan kawas kota-kota nu taya témbokna ku sabab lobana jalma jeung ingon-ingon di jerona: Sabab Kami, dawuh PANGERAN, bakal jadi témbok seuneu ngurilingan dirina, sarta bakal jadi kamulyaan di tengah-tengahna. He, he, geura kaluar, sarta lumpat nyingkir ti tanah kalér, dawuh PANGERAN: sabab maraneh ku Kami geus dipurak ka opat jurusan angin langit, dawuh PANGERAN. Salametkeun diri maneh, eh Sion, anu nyicingan babarengan jeung putri Babul. Sabab kieu dawuh PANGERAN semesta alam; Sanggeus kamulyaan, Anjeunna ngutus Kami ka bangsa-bangsa anu geus ngarampas maraneh: sabab sing saha anu noél ka maraneh, noél kana bintik panon-Na.

Sabab, tenjo, Kami baris ngageterkeun panangan Kami ka maranéhna, nepi ka maranéhna bakal jadi rampasan pikeun abdi-abdina sorangan; sarta maranéh bakal nyaho yén PANGERAN Nu Maha Kawasa parantos ngutus Kami. Nyanyilah sarta giranglah, hé putri Sion; sabab, tenjo, Kami datang, sarta Kami bakal cicing di tengah-tengah maneh, saur PANGERAN. Jeung loba bangsa bakal ngahiji ka PANGERAN dina poe éta, sarta bakal jadi umat Kami; sarta Kami bakal cicing di tengah-tengah maneh, sarta maneh bakal nyaho yén PANGERAN Nu Maha Kawasa parantos ngutus Kami ka maneh. Jeung PANGERAN bakal nyandak Yuda jadi bagian pusaka-Na di tanah suci, sarta bakal milih deui Yerusalem. Mangka

menenglah, hé sakabéh manusa, di payuneun PANGERAN; sabab Mantenna parantos ngadeg kaluar ti padumukan-Na anu suci. Zakaria 1:12–2:13.

Jangji-jangji PANGERAN deui milih Yerusalem kacumponan nalika Israil baheula ngawangun deui Yerusalem sanggeus pangbuangan maranéhna di Babul, nanging para nabi langkung nyarioskeun ngeunaan poé-poé panungtungan tibatan poé-poé nalika maranéhna hirup. PANGERAN “digugah ti Bait-Na anu suci,” dina 22 Oktober 1844, nalika Anjeunna gugah sarta ngalih ti Rohangan Suci ka Rohangan Anu Mahasuci, dina mangsa éta “sagala daging” kudu “cicingeun” di payuneun PANGERAN, sabab Poé Panebusan antitipikal parantos sumping, saluyu jeung Habakuk 2:20.

Nanging PANGERAN aya di Bait-Na anu suci; sing cicingeun sakumna bumi di payuneun Anjeunna. Habakuk 2:20.

Dina waktos éta, Yohanes dina pasal kasabelas tina Wahyu diparéntahkeun pikeun ngukur Bait Allah, anu ku Zakhariah kasaksian nalika anjeunna “ngangkat deui” “panonna, tuluy nenjo, sarta lah aya saurang lalaki kalayan tali ukur dina leungeunna”. Tuluy saur Zakhariah, “Badé ka mana anjeun?” Jeung Yohanes nyarios ka Zakhariah, “Pikeun ngukur Yerusalem, pikeun ningali sabaraha legana éta, jeung sabaraha panjangna éta.” Sajarah ngawangun deui Yerusalem sanggeus panawanan salila tujuh puluh taun, jeung sajarah anu mimiti dina 1798 tapi réngsé dina pemberontakan nalika malaikat katilu sumping dina 1844, duanana nandaan pagawean anu dimimitian dina 11 Séptémber 2001.

Karajaan kidul, kota Yerusalem, jeung raja Daud, sakabéhna mangrupa “huluna” tempat tabiat Allah kudu dinyatakeun. Karajaan kalér ngawakilan “awak”, jeung nalika Gusti netepkeun pikeun sakali deui “mikawelas ka Yerusalem” sarta “ngalilipur manéhna” jeung pikeun sakali deui “milih manéhna”, Anjeunna keur ngaidéntifikasi panyegelan saratus opat puluh opat rébu, anu ngawengku ngahijina deui tulang-tulang garing jalma-jalma Laodikea, sarta sanggeus éta hudangna deui tulang-tulang éta jadi hiji pasukan anu perkasa.

Pagawean éta dilambangkeun dina Yehezkiel pasal tilu puluh tujuh, sarta dilambangkeun ku karajaan kalér jeung karajaan kidul, anu nyadiakeun hiji siloka ngeunaan pagawean ngawujudkeun jangji pasini pikeun nulis hukum-Na dina hate jeung pikiran saratus opat puluh opat rébu. Tina dua iteuk éta, hiji, jeung ngan hiji wungkul, anu diidentipikasi minangka hulu, sarta lamun anjeun percaya, lamun panon anjeun tiasa ningali jeung ceuli anjeun tiasa ngartos, ieu ngaidéntifikasi iteuk anu séjén minangka awak.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Dina dasar anu geus dipasang ku Kristus ku Anjeunna sorangan, para rasul ngadegkeun garéja Allah. Dina Kitab Suci, gambaran ngadegkeun hiji Bait Allah remen dipaké pikeun ngajelaskeun pangwangunan garéja. Zakharia nyebut Kristus minangka Cangkang anu bakal ngawangun Bait PANGERAN. Anjeunna nyarios ngeunaan bangsa-bangsa sanés minangka anu nulungan dina éta pagawean: ‘Maranehna anu jauh-jauh bakal daratang sarta ngawangun di Bait PANGERAN;’ sarta Yesaya nétélakeun, ‘Anak-anak urang asing bakal ngawangun deui témbok-témbok maneh.’ Zakharia 6:12, 15; Yesaya 60:10.”

Ngeunaan pangwangunan Bait Allah ieu, Petrus nyarios, “Ka Mantenna aranjeun sumping, ka hiji batu anu hirup, anu saéstuna ditampik ku manusa, tapi dipilih ku Allah sarta mulya, aranjeun oge, saperti batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji imah rohani, hiji imam-imam anu suci, pikeun ngurbankeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus.” 1 Petrus 2:4, 5.

“Di tempat penggalian tina dunya Yahudi jeung kahirupan, para rasul ngagawe, ngaluarkeun batu-batu pikeun diteundeun dina pondasi. Dina suratna ka jalma-jalma percaya di Epesus, Paulus nyarios, ‘Ku sabab kitu maraneh ayeuna lain deui jalma asing jeung nu teu kaasup bangsa, tapi sasama warga jeung para suci, sarta anggota kulawarga Allah; sarta maraneh diadegkeun dina pondasi para rasul jeung para nabi, Yesus Kristus nyalira jadi Batu Penjuru anu utama; dina Anjeunna sakumna wangunan, anu dirangkay pageuh babarengan, tumuwuh jadi Bait Suci di jero Gusti: dina Anjeunna maraneh oge keur diwangun babarengan jadi padumukan Allah ku jalan Roh.’ Epesus 2:19–22.

“Sarta ka urang Korinta anjeunna nyerat: ‘Numutkeun kana kurnia Allah anu dipaparinkeun ka abdi, minangka tukang ngawangun anu wijaksana, abdi parantos nempatkeun pondasi, sarta anu sanés ngawangun di luhurna. Nanging sing masing-masing jalma waspada kumaha anjeunna ngawangun di dinya. Sabab teu aya saurang ogé anu tiasa nempatkeun pondasi anu sanés salian ti anu parantos diteundeun, nyaéta Yesus Kristus. Ayeuna upami aya anu ngawangun dina ieu pondasi ku emas, pérak, batu mulia, kai, jarami, tunggul; pagawean masing-masing jalma bakal dinyatakeun: sabab éta poé bakal nganyatakeunana, ku margi éta bakal dipanyatakeun ku seuneu; sarta seuneu bakal nguji pagawean masing-masing jalma, kumaha rupana éta.’ 1 Korinta 3:10–13.”

“Para rasul ngadegkeun dina hiji pondasi anu pasti, nyaéta Batu Karang Nu Langgeng. Kana pondasi ieu maranéhna mawa batu-batu anu dipahatna ti dunya. Teu tanpa halangan para tukang ngawangun éta digawe. Pagawéan maranéhna jadi kacida héséna ku lantaran panolakan ti musuh-musuh Kristus. Maranéhna kudu nyanghareupan kefanatikan, prasangka, jeung kabencian ti jalma-jalma anu keur ngawangun dina pondasi palsu. Loba di antara anu digawé minangka tukang ngawangun garéja bisa dipapandekeun jeung para tukang ngawangun témbok dina jaman Nehemia, anu ngeunaan maranéhna dituliskeun: ‘Maranéhanana anu ngawangun dina témbok, jeung maranéhna anu ngangkut beban, jeung maranéhna anu ngamuat, unggal jelema ku salah sahiji leungeunna digawé dina éta pagawean, jeung ku leungeun séjénna nyekel pakarang.’ Nehemia 4:17.” Acts of the Apostles, 595–597.